

Hoofdstuk 1

Zodra ik de blogpost afheb, geef ik mijn laptop aan Elliot. ‘Denk je dat dit ermee door kan?’

Zijn ogen schieten over het scherm en ik friemel aan een velletje naast mijn pinknagel.

‘Ziet er prima uit, hoor,’ zegt hij na een paar seconden die wel een eeuwigheid leken te duren.

Nu hij zijn goedkeuring heeft gegeven, pak ik de laptop weer van hem over en druk ik op PUBLISH voor ik van gedachten kan veranderen. Onmiddellijk heb ik het gevoel dat er een last van mijn schouders valt. Het is gedaan. Ik kan de woorden niet meer terugnemen. Mijn ‘statement’ is officieel online, ook al is het dan belachelijk dat het nodig is om een statement te geven. Ik voel mijn wangen warm worden en ik besef hoe kwaad de hele situatie me maakt.

Elliot kucht, hard, om te zorgen dat ik uit mijn gedachten opschrik. Hij heeft zijn lippen naar opzij getuit. Dat betekent dat hij zich ergens zorgen over maakt, en de moed zinkt me in de schoenen. ‘Heb je echt al sinds half augustus niks meer van Noah gehoord?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Nope.’

‘Dat geloof je toch niet? Brooklyn Boy stelt ons teleur.’

Ik haal weer mijn schouders op. Dat is zo ongeveer het enige gebaar dat ik kan opbrengen. Als ik er te lang over nadenk, komen alle emoties die ik met zo veel moeite weggestopt heb, naar boven borrelen.

‘Alles wat ik heb is dit ene berichtje.’ Ik haal mijn telefoon tevorschijn en tik de boodschap aan. ‘Kijk maar.’

Het spijt me, Penny. Het werd me allemaal een beetje te veel.

Ik stop met de tour en neem even een break.

Ik laat gauw wat van me horen Nx

Ik weet niet precies wat Noah onder ‘gauw’ verstaat, maar het is al meer dan een maand geleden en ik heb nog steeds niks gehoord. Ik heb hem verschillende berichtjes, DM’s en e-mails gestuurd, en nergens een reactie op gekregen. Ik wilde ook niet een of ander wanhopig ex-vriendinnetje lijken dat hem wilde opsporen, dus de laatste tijd heb ik maar geen berichtjes meer gestuurd. Maar elke keer als ik denk aan het feit dat hij niet geantwoord heeft, krimppt, mijn maag ineen.

‘Nou,’ zegt Elliot, ‘je hebt gelijk dat je jouw verhaal vertelt en zorgt dat mensen je niet meer lastigvallen. Want wie zit nou op dat soort gedoe te wachten?’

‘Precies.’ Ik schuifel naar het voeteneind en pak een borstel van mijn bureau. Mijn ogen dwalen over de selfies die op de spiegel geplakt zitten terwijl ik mijn borstel door mijn kluwen roodbruine krullen trek met daarin lichtere plukjes gebleekt door de zon. Er zijn foto’s bij van mij met Leah Brown, Elliot en Alex, en zelfs een met Megan. Maar de meeste ervan zijn bedekt door mijn lievelingsfoto’s uit tijdschriften – inspiratie voor mijn portfolio – en mijn examenstudie-schema, met zorg gemarkeerd en met kleuren gecodeerd zodat ik precies weet wat ik moet doen. Mama grapt dat ik meer tijd besteed aan het kleurcoderen dan aan het daadwerkelijke leren, maar het geeft me het gevoel dat ik het onder controle heb. Al het andere in mijn leven lijkt buiten bereik: Noah, mijn fotografielooptbaan, zelfs mijn vrienden... Iedereen bereidt zich voor op zijn leven na de middelbare school. Zelfs al heb ik een enorme voorsprong met mijn stage bij Francois-Pierre Nouveau – een van de hipste fotografen van de wereld – ik heb het gevoel dat ik stilsta terwijl iedereen om me heen volop in beweging is. Wat ga ik hierna doen?

‘Denk je dat hij iemand anders heeft?’ Elliot tuurt naar me over de rand van zijn brillenglazen met een uitdrukking die ik maar al te goed ken: de ‘dit gaat Penny niet leuk vinden’-uitdrukking waarop hij me af en toe trakteert.

‘Elliot!’ Ik gooi de borstel naar zijn hoofd, maar hij ontwijkt hem met gemak. Hij raakt de muur achter Elliot en belandt op een berg met vuile was.

‘Wat nou? Hij is single, jij bent single. Het is de hoogste tijd dat je weer gaat daten, Pen. Er is meer in het leven dan alleen maar Brooklyn.’ Hij schenkt me een van zijn overdreven knipogen en ik draai met mijn ogen. Als er iets is wat me zenuwachtiger maakt dan Noahs stilzwijgen, dan is het wel het idee dat Noah iemand anders heeft.

Om van onderwerp te veranderen vraag ik aan Elliot: ‘Hoe gaat het trouwens met Alex?’

Elliot heft zijn handen ten hemel. ‘Perfect, zoals altijd.’

Ik grijns. ‘Jullie zijn superschattig, maar ik word wel een beetje miselijk van jullie.’

‘Had ik al verteld dat hij iets anders doet dan die tweedehandswinkel? Hij werkt nu in een restaurant.’ Elliot straalt van trots. ‘Ik kan niet wachten tot ik klaar ben met school en we kunnen gaan samenwonen. Ik bedoel, ik ben toch het grootste gedeelte van de tijd bij hem thuis. Als ik niet hier ben, natuurlijk.’

Hij glimlacht, maar die lach bereikt zijn ogen niet.

Ik buig naar voren en pak zijn hand vast. ‘Je ouders draaien vast bij...’

Er is nu al wekenlang ruzie in huize Elliot. Soms kunnen we ze dwars door de dunne muren van mijn zolderkamer horen schreeuwen. Die avonden zijn een beetje ongemakkelijk.

Nu haalt hij zijn schouders op. ‘Wat mij betreft moeten ze er een punt achter zetten. We zouden allemaal beter af zijn als ze gewoon voorgoed uit elkaar zouden gaan.’

‘Penny!’ Mijn moeders stem galmt door het trappenhuis.

Ik draai mijn telefoon om en kijk hoe laat het is. ‘O, chips. Kom mee, Elliot, we komen te laat! Ik mag mijn eerste les niet missen.’ Ik kruip haastig van mijn bed af en begin boeken in mijn tas te gooien. Ik check gauw in de spiegel hoe ik eruitzie, en dan realiseer ik me pas dat ik maar één kant van mijn hoofd geborsteld had toen ik de borstel naar Elliot gooide. Ik pak een elastiek van mijn bureau en draai mijn

haar – met klitten en al – boven op mijn hoofd in een knot. Het moet er maar mee door kunnen.

Het verbaast me telkens weer hoe Elliot van een donderwolk in een zonnestraal kan veranderen. Wanneer ik me omdraai is hij weer zijn vrolijke, bruisende zelf. Hij steekt zijn arm door de mijne en grijnst me toe. ‘Wie er het eerst is krijgt een chocoladecroissant?’

‘Daar hou ik je aan.’

We lopen lachend met twee treden tegelijk de trap af, terwijl we onderweg steeds tegen elkaar aan botsen.

‘Wat zijn jullie nu weer aan het doen, mafkezen?’ mompelt mama afkeurend wanneer we van de laatste trede springen. Daarna pakken we gauw een warme chocoladecroissant uit haar uitgestrekte hand. ‘Niet vergeten: om zeven uur thuis voor Toms verjaardag.’

‘Komt voor de bakker!’ zeg ik. Ik ben al bijna de deur uit, en ik weet maar al te goed dat ik chocola heb zitten op plekken waar een zestienjarige die ze allemaal op een rijtje heeft dat niet zou moeten hebben. Ik zou de verjaardag van mijn grote broer nooit vergeten, maar ik weet waarom mama me eraan herinnert. Ik hang de laatste tijd met Elliot veel rond in Brighton en maak foto’s van hem voor mijn portfolio. Hij is zo ongeveer mijn perfecte model: zo zelfverzekerd dat hij nooit bang is om midden op straat te poseren, zelfs als er mensen voorbijlopen. ‘Misschien moet ik ook een blog beginnen,’ zei hij laatst tegen me. ‘Dan kon ik al die geweldige foto’s laten zien! Zelfs degene die jij niet leuk vindt zijn nog waanzinnig goed.’

‘Dat zou je inderdaad moeten doen,’ antwoordde ik. ‘Dat zou ook heel goed zijn voor het werk dat je met mode doet.’

‘Ik zal erover nadenken,’ was zijn antwoord, maar hij heeft er nooit echt iets mee gedaan. Ik vermoed dat het idee van een blog hebben voor Elliot aantrekkelijker is dan het idee van al het werk dat je erin moet stoppen. Hij slaat altijd zijn ogen ten hemel wanneer hij ziet dat ik weer achter mijn laptop zit, maar hij weet ook dat dat nou eenmaal nodig is als je het goed wilt onderhouden. En sinds ik vorig jaar zo lang eruit ben geweest, ben ik vastbesloten om het te laten slagen.

Buiten herinnert de kille lucht me eraan dat de herfst onderweg is,

ook al is het nog maar september. Dit is verreweg mijn favoriete jaargetijde: de blaadjes van de bomen worden goudkleurig en verdrogen na een zomer hard werken, en de zon lijkt een stuk helderder te schijnen wanneer de nevel van de zomerhitte optrekt. Alles lijkt gewoon een beetje helderder en frisser – een schone lei voor een nieuw schooljaar. Een schone lei. Dat is precies wat ik nodig heb.

Ik ga wat dichterbij Elliot lopen en geef hem een arm. ‘We moeten onze fotosessie kort houden vanavond,’ zeg ik. ‘Het enige jammere aan het feit dat Alex niet meer in de tweedehandskledingwinkel werkt is dat we geen leuke kostuums meer kunnen lenen!’

Ik denk terug aan mijn lievelingsfoto van Elliot: hij droeg zijn gewone kleren (skinny jeans, bordeauxrood t-shirt met een grofgeweven vest eroverheen) met een piratenhoed waar een enorme veer in gestoken was, en hij balanceerde op één been op een omgekeerde emmer, die we op het kiezelstrand hadden gevonden. Hij zag eruit als de piratenkoning van Brighton. Maar dan wel een met een heel goed ontwikkeld gevoel voor stijl.

‘Dan moeten we maar weer dingen uit je moeders kledingkast halen!’ zegt Elliot met een dramatische zucht. Ik moet lachen. Het is wel waar: mijn moeder heeft bergen maffe en mooie accessoires uit de tijd dat ze op het toneel stond.

Ik breng hem naar de bushalte en hij geeft me extravagant twee kussen op mijn wangen – dat is iets wat hij in Parijs heeft opgepikt en geperfectioneerd heeft tijdens zijn stage bij het tijdschrift CHIC. ‘Ik zie je later, *darling*,’ zegt hij en dan laat hij zijn stem dalen. ‘En maak je niet te druk over Noah, oké?’

Ik bloos. ‘Beloofd.’

Het is maar een kort stukje lopen van de bushalte naar school, maar ik mis Elliots gezelschap nu al. Zijn afwezigheid geeft me het gevoel alsof ik een arm of een been mis. Ik mis een Elliot – en het doet zeer. Ik zou niet weten wat ik moest doen als hij en Alex volgend jaar naar Londen verhuizen. Die gedachte maakt dat mijn chocoladecroissant omhoogkomt en ik moet slikken om niet te gaan kokhalzen.

Mijn telefoon zoemt, en ik vergeet gelijk mijn belofte: ik denk dat

het Noah is. Maar hij is het niet. Het is Kira. WAAR BEN JE? appt ze. Dan kijk ik hoe laat het is. Ik heb nog maar vijf minuten tot mijn eerste les begint... en ik moet met Kira een presentatie geven bij geschiedenis. Oeps.

Ik begin te rennen, race de trap op en haast me door de openslaande deuren van mijn school. Vlak bij de ingang zitten twee meisjes uit de brugklas over hun smartphone gebogen te giechelen over iets op *Celeb Watch*. Ik voel direct de angst als een golf aanzwellen: stel dat ze over mij zitten te roddelen? Maar dit keer is dat niet zo. Kennelijk heeft Hayden van The Sketch het uitgemaakt met zijn vriendin, Kendra. Wanneer een van de meisjes opkijkt, fronst ze haar wenkbrauwen – maar ze herkent me duidelijk niet. Ik lijk gewoon een beetje een weir-do zoals ik daar naar ze sta te staren. Ik loop gauw langs hen heen, terwijl mijn hart in mijn borst hamert. Niemand kijkt tegenwoordig nog op of om wanneer ik eraan kom.

Ik slaak een zucht van verlichting, en laat de angst wegvloeien. Noah en ik zijn nu officieel oud nieuws. Ik ben een heel gewoon meisje, dat een normaal leven leidt en op een normale school zit. Dat is wat ik altijd al wilde, sinds de tournee afgelopen was.

Toch?

‘Penny! Daar ben je eindelijk.’ Kira komt naar me toe rennen, en onderbreekt mijn gedachten voordat ik er te veel in kan opgaan. Ze begint meteen onze presentatie door te nemen, dus ik laat me door haar meevoeren de gangen door, terug naar de normale wereld.

Hoofdstuk 2

‘Wacht even, eentje nog.’

‘Penny, het is al vijf voor zeven...’

‘Ik weet het, maar het licht is nu perfect...’ Ik neem een laatste shot van hem zoals hij daar afgetekend tegen de donker wordende lucht staat. Dit keer zijn we niet aan het strand maar in Blakers Park, dat vlak bij huis ligt en in de buurt van een rij schattige pastelkleurige huisjes. Omdat we op een heuvel wonen, hebben we vanuit onze aangrenzende zolderkamers altijd een prachtig uitzicht op het park met daarachter de zee. In het park staat een klokkentoren waaronder Elliot en ik heel veel zonnige avonden hebben zitten lezen en foto’s hebben genomen. Elliot wringt zich letterlijk in allerlei bochten: hij springt omhoog met zijn armen en benen wijd uitgespreid en buigt achterover om bruggetjes te maken. Ik lig op mijn buik op het gras en schiet foto’s vanuit kikkerperspectief. Als je niet zou weten dat Elliot het was, zou je hem op de foto’s misschien niet eens herkennen. Ik slaag erin om de ondergaande zon onder de kromming van zijn rug vast te leggen, waarbij zonnestralen alle details doen vervagen. Dat zorgt ervoor dat hij er etherisch uitziet, alsof hij van binnenuit licht uitstraalt.

‘Oké, ik ben klaar,’ zeg ik, en ik leg mijn camera neer. Ik ga rechtop zitten en check mijn telefoon. Er zijn geen bezorgde berichtjes van mama, dus ik neem aan dat Tom wat later is.

‘Laat me ’s kijken?’ vraagt Elliot terwijl hij zich vanuit zijn achteroverbuiging op het gras laat vallen. Ik leun naar hem toe om het hem

te laten zien. ‘O, Penny, deze zijn geweldig! Je beste tot nu toe. Deze moet je echt in je gallery zetten.’

‘O, deze wordt het middelpunt! Ik noem hem “Elliot en de zonnige achteroverbuiging”.’

‘Misschien moet je eens wat aan je titels doen, p.’

‘Misschien wel, ja.’

Elliot fantaseert erover dat ik ooit een gigantische galerie-opening heb – een solo-expositie, dus niet zoals die keer dat mijn foto’s samen met de rest van de foto’s van de fotografieklas op school tentoongesteld werden. Zijn visioen van mijn galerie is altijd iets groots, zoals Londen of New York, of zelfs iets verafgelegens als Shanghai of Sydney. Zijn grote dromen voor mij maken me altijd aan het glimlachen, maar ze maken ook dat mijn angstgevoel opspeelt. Aan het eind van mijn geweldige stage bij François-Pierre Nouveau liet hij me weten dat ik misschien wel een set van mijn foto’s in zijn galerie mag hangen – als ze ooit aan zijn hoge maatstaven voldoen. Ik heb de laatste tijd wat van mijn foto’s van Elliot aan Melissa gestuurd, F-P Nouveaus office-manager, met wie ik echt een klik had. Ze zei tegen me dat, hoewel ze goed waren, er nog iets miste. ‘Ik zie gewoon niet zo veel van jóú in deze foto’s,’ had Melissa tegen me gezegd. ‘Je bent er bijna. Je moet erachter komen waar je echt door gegrepen wordt, een onderwerp dat je echt iets doet, en dan heb je het voor elkaar. Je foto’s moeten iets karakteristieks hebben. Iets wat... helemaal Penny is.’

Ik wil haar niet teleurstellen, dus ik ben van plan om te oefenen, oefenen, en nog eens te oefenen, tot ik erachter ben wat ‘helemaal Penny’ is. Want mijn eigen dromen over mijn toekomst zijn net zo groot als die van Elliot. Ik wil de rest van mijn leven foto’s nemen. Ik ben nog nooit zo vastbesloten geweest om te zorgen dat het gaat lukken als op dit moment.

In mijn ooghoek trekt iets mijn aandacht en ik kijk met een ruk op. ‘Noah?’ fluister ik voor ik me kan inhouden.

‘Wat? Waar?’ Elliot volgt mijn blik, maar er is niemand. Wie het ook was is over de heuvel verdwenen.

‘Ik zou hebben durven zweren...’ Maar wat zag ik eigenlijk? Lang

donker haar onder een beany. Een bekend loopje. Het had wie dan ook kunnen zijn. ‘Laat maar zitten,’ zeg ik vlug.

Maar Elliot laat zich niet voor de gek houden. ‘Het geeft niet, Penny. Ik wou ook dat hij hier was. Maar iemand die er wél is, is Tom. Laten we teruggaan, oké?’

‘Doen we.’ Ik weet dat het nergens op slaat. Noah is waarschijnlijk in New York, of misschien in LA, overal behalve in Brighton. Ik wou maar dat ik iets wist over waar hij was of wat hij aan het doen was. Dan zou ik mezelf tenminste niet gek maken.

‘Kom op, sloompie!’ roept Elliot naar me. Ik ben achteropgeraakt op weg terug naar huis, de heuvel af. Dat is het probleem met Brighton: het bestaat bijna helemaal uit hoge heuvels, en onze huizen liggen halverwege een van de hoogste.

‘Ik hoorde dat pap vanavond weer een van zijn befaamde lasagnes maakt!’ zeg ik terwijl ik hem inhaal.

Elliot kreunt. ‘O Jezus, wat gaat hij er deze keer in doen?’

‘Géén idee. Weet je nog die keer dat hij ananas in een van de lagen gedaan had om er een hawaïlasagne van te maken?’

‘Die vond ik eigenlijk best lekker! Ik dacht eerder aan die keer dat hij had gehoord dat ze in Mexico chocola in hun saus doen en hij een reep melkchocola in de bolognesesaus had gedaan!’

‘Dat was behoorlijk smerig,’ geef ik toe. ‘Misschien moet ik hem zeggen dat hij het maar bij ontbijt moet houden.’

‘Neuh, ik ben dol op je vaders experimenten, ook al werkt het niet altijd. Ik bedoel, wie had gedacht dat zoute chips boven op de lasagne het zo lekker knapperig zouden maken? Hij moet patent aanvragen op dat recept. Jamie Oliver kan wel inpakken!’

Door al dat praten over eten gaat de tijd nog sneller, en voor we het weten staan we weer voor mijn voordeur. Elliot kijkt niet eens naar zijn eigen voordeur, maar loopt direct achter me aan de mijne door. Een sterke geur van kruiden en gebakken vlees komt ons tegemoet wanneer we naar binnen stappen.

‘Wat ruikt het hier heerlijk!’ roept Elliot van achter mijn rug.

Pap verschijnt in de hal met een koksmuts scheef op zijn hoofd.

‘Vanavond eten we lasagne à la Griek! Feta! Oregano! Lam! Aubergine!’

‘Dus het is moussaka?’

‘O, nee.’ Pap schudt zijn spatel in mijn richting. ‘Het is nog steeds lasagne. En wacht maar tot je ziet wat erbovenop gaat...’

‘Laten het alsjeblieft geen olijven zijn!’ Ik trek mijn neus op.

‘Nog beter... ansjovis!’

Elliot en ik kreunen.

‘Hallo, lieve mensen!’

‘Tom!’ Ik draai me om en slaak een gilletteje wanneer mijn broer de deur openduwet, met vlak achter hem het meisje dat al jarenlang zijn vriendin is, Melanie. ‘Gefeliciteerd met je verjaardag!’

‘Dank je, Pen-Pen!’ Hij slaat zijn arm om me heen en woelt door mijn haar.

‘Hé! Niet doen,’ zeg ik, en ik ontsnap aan zijn omhelzing. Ik schiet langs hem heen naar Melanie en geef haar een dikke knuffel. ‘Hoi Mel, hoe gaat het met je?’

‘Heel goed, dank je, Penny. Kan niet wachten om te proeven wat je vader heeft gekookt.’

Ik moet lachen. ‘Dat wordt interessant, zoals altijd!’

De volgende paar uur gaan voorbij in een waas van eten en lachen en geven me het gevoel dat ik in een warme deken gewikkeld ben die zo troostrijk is als mams oude wollen vest dat ik altijd meeneem als ik een vliegreis moet maken. De Griekse lasagne blijkt superlekker te zijn (ook al heb ik dan alle smerige visjes eraf gehaald en die aan Tom gegeven) en nu zit iedereen ontspannen rond de tafel: mama praat met Melanie over haar volgende bruiloft (met als thema *Cabaret* in Soho), Tom en Elliot zitten te lachen om een van paps grapjes.

En dan krijg ik een ingeving. Ik glip van mijn stoel en trippel naar de hal. Daar pak ik mijn camera, die ik naast mijn rugzak had gehangen.

Wanneer ik terugkeer, richt ik de lens op mijn familie – ik leg hun lachende gezichten en blijdschap vast. Dit is iets wat ‘helemaal Penny’ is. Iedereen van wie ik hou, allemaal samen in dezelfde kamer.

Ik kijk weer naar de foto. Nou ja... bijna iedereen van wie ik hou.